

Список літератури

1. Алексеев С. С. Теория права / С. С. Алексеев. – М. : Издательство БЕК, 1995. – 320 с.
2. Юридична енциклопедія : в 6 т. / редкол. Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : «Укр. енцикл.», 1998. – Т. 5. – 736 с.
3. Енциклопедія банківської справи України / редкол. В. С. Стельмах (голова) та інш. – К. : Молодь, Ін Юре, 2001. – 680 с.
4. Дзюблук О. В. Валютна політика / О. В. Дзюблук. – К. : Знання, 2007. – 422 с.
5. Михайленко В. С. Гроші та кредит : навч. посіб. для дистанційного навчання / В. С. Михайленко. – К. : Вид-во «Університет “Україна”», 2006. – 372 с.
6. Романишин В. О. Центральний банк і грошово-кредитна політика: навчальний посібник / В. О. Романишин, Ю. М. Уманців. – К.: Атіка, 2005. – 480 с.
7. Інструментарій економічної науки і практики. Ч. 1. Гроші, банки і кредит. Учбово-довідковий посібник / О. В. Засць, О. П. Осика, Т. І. Титова. – Луганськ : Вид-во СУДУ, 1998. – 368 с.
8. Лупін О. Ефективність управління золотовалютними резервами Національного банку України / О. Лупін // Вісник Київського національного торговельно-економічного університету. – 2001. – № 5. – С. 10–23.
9. Ковальчук А. Т., Матіос А. В. Проблеми розміщення і використання валютних резервів української держави / А. Т. Ковальчук, А. В. Матіос // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2010. – № 1. – С. 47–54.

N. Kravchenko

THE LEGAL REGIME OF GOLD AND FOREIGN CURRENCY RESERVES

The article analyzes the signs of the legal regime of gold and foreign currency reserves in Ukraine.

Keywords: currency reserves, banks.

Матеріал надійшов 04.03.2013

УДК 347 (477)

Лобач О. М.

**ЛІКВІДАЦІЯ НЕПЛАТОСПРОМОЖНОГО БАНКУ В УКРАЇНІ:
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ**

У статті розглянуто окремі проблеми правового регулювання ліквідації неплатоспроможного банку.

Ключові слова: банкрутство, неплатоспроможність банку.

Вчені-економісти ліквідацію банку визначають як припинення ділових зв'язків та операційної діяльності банку-банкрута шляхом організованого розміщення його активів після того, як він був переданий під управління як неплатоспроможний боржник. При цьому використовують категорію «закриття банків» і вказують, що світовою практикою вироблено два підходи їх закриття – економічний (перерва або припинення здійснення операцій банком) та юридичний (відкликання у банка ліцензії й припинення його як юридичної особи) [1, с. 23-24]. Підходи до правового

регулювання ліквідації неплатоспроможних банків в Україні неодноразово змінювалися. Закон України «Про банкрутство» 1991 р., який регулював ліквідацію банкрутів, включаючи банки, не враховував достатньою мірою специфіку банківської справи, у зв'язку з чим учені вказали на нагальну потребу в прийнятті окремого спеціального нормативного акта для належного врегулювання усіх питань, пов'язаних з ліквідацією комерційного банку у разі його банкрутства [2, с. 85]. Невдовзі таким актом став Закон України «Про банки і банківську діяльність» 2000 р. Згодом

законодавець і в Цивільному кодексі України передбачив, що особливості ліквідації банків встановлюються законом про банки і банківську діяльність (ст. 110). Донедавна такі особливості регулювалися статтями 87–98 Закону про банки [3, с. 311]. Аналізуючи практику виконання процедури ліквідації банків згідно з Законом про банки, вчені дійшли висновку, що діяльність ліквідатора не повністю врегульована нормами права, не містить конкретних методик його роботи, що врегульовані лише загальні засади процедури ліквідації банків. У таких випадках як Національний банк України, так і ліквідатори банків були змушені вживати додаткових заходів щодо врегулювання відповідних питань у процедурі ліквідації та знаходити способи їх виконання відповідно до ситуації, що складалася навколо того чи іншого банку. На прикладі банку «Україна» вчені показали недоліки правового регулювання ліквідаційної процедури банку, причинами яких була правова невизначеність багатьох питань [4, с. 158–179]. Аналізуючи положення Закону про банки (в редакції, що діяла до 22.09.2012 р.), вчені юристи висловили різні позиції з приводу правової природи ліквідації банку з ініціативи Національного банку України. Так, Д. М. Лук'янець зазначив, що фактично єдиним випадком ліквідації юридичної особи в адміністративному порядку є ліквідація банку за рішенням НБУ, яка є заходом адміністративної відповідальності організаційного характеру [5, с. 485–486]. О. М. Бірюков висловив думку, що ліквідація банку з ініціативи НБУ є не примусовою процедурою, а процедурою припинення діяльності банку за ініціативою державного контролюючого органу [6, с. 125]. На імперативний, позасудовий, пов'язаний з наглядом у банківській сфері, характер порядку ліквідації неплатоспроможного банку звернула увагу Державна податкова адміністрація України у податковому роз'ясненні: «...за своїми правовими наслідками рішення суду про визнання боржника банкрутом та рішення Національного банку України про відкликання банківської ліцензії та ініціювання процедури ліквідації банку є ідентичними відносно банків-боржників, які стали неплатоспроможними. А саме: в обох випадках підставою для прийняття є настання неплатоспроможності боржника, а наслідками – здійснення ліквідаційної процедури, задоволення вимог кредиторів, затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу і припинення боржника як юридичної особи. Відмінність цих рішень полягає тільки в процедурі їх реалізації для банків, що врегульо-

вано ст. 88 Закону України «Про банки і банківську діяльність» та ст. 5 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [7].

З 22 вересня 2013 р. ліквідація банків в Україні регулюється Законом України «Про систему гарантування вкладів» (далі – Закон про систему гарантування вкладів) [8] та Законом України «Про банки і банківську діяльність» (далі – Закон про банки) [9], до останнього першим Законом внесено суттєві зміни. Зокрема, із Закону про банки виключено терміни «ліквідатор», «ліквідаційна маса» та норми щодо процедури ліквідації банку, натомість цей Закон визначає правове поняття «ліквідація банку», класифікує ліквідацію за видами. Залежно від юридичної підстави її запровадження банк може бути ліквідований: а) у добровільному порядку за рішенням власників банку; б) у примусовому порядку у разі відкликання НБУ банківської ліцензії з власної ініціативи або за пропозицією Фонду гарантування вкладів фізичних осіб. Разом з тим, правове поняття «ліквідація банку» у Законі про банки є універсальним щодо всіх вищевказаних підстав і декларує лише кінцеву мету – припинення банку як юридичної особи. Так, ліквідацію банку у Законі про банки визначено процедурою припинення функціонування банку як юридичної особи відповідно до положень цього Закону та Закону про систему гарантування вкладів. Останній Закон під ліквідацією розуміє процедуру припинення банку як юридичної особи відповідно до законодавства. Отже, бачимо, що, з одного боку, визначення ліквідації банку у вказаних Законах не дуже-то й різняться, а з другого боку, їх не можна вважати тотожними, якщо звернути увагу на використаний у першому визначенні термін «функціонування банку». Аналізуючи поняття ліквідації банку за попередньою редакцією Закону про банки, вчені звернули увагу, що у ньому фактично «злиті» в одне правове визначення два явища – припинення банківської діяльності передуює припиненню банку як юридичної особи [4, с. 69]. З точки зору такого поєднання, правове поняття «ліквідація банку» у Законі про банки вбачається більш вдалим, ніж визначення поняття «ліквідація» у Законі «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі – Закон про банкрутство), який фактично регулює те саме, однак визначення поняття «ліквідація» зводить лише до припинення діяльності суб'єкта підприємницької діяльності (ст. 37). Утім системний

аналіз положень Закону про банкрутство щодо категорії «ліквідація» дає підстави для висновку: ліквідація неспроможного боржника (банкрута) складається з двох подій – припинення діяльності суб'єкта підприємництва та припинення юридичної особи цього суб'єкта, друга не може відбутися без першої, при цьому між собою вони значно розірвані у часі [10, с. 99]. З другого боку, визначення ліквідації у Законі про банкрутство чітко відображає мету, з якою вона здійснюється, – задоволення вимог кредиторів шляхом продажу майна банкрута. Цієї мети не містить визначення «ліквідація банку» у Законі про банки. Отже, першою проблемою, яку слід виділити, розглядаючи правове поняття «ліквідація банку», є те, що це визначення не задовольняє потреб відносин банківської неплатоспроможності. На наш погляд, саме задоволення вимог кредиторів банку має стояти на першому місці в примусовій процедурі ліквідації неплатоспроможного банку. Така точка зору, вважаємо, дозволяє нам підтримати підхід, побудований науковцями щодо поняття «механізм ліквідації банку» через визначення ознак цього явища. Так, з правового погляду, ліквідація банків повинна відповідати таким ознакам:

- будь-яка діяльність у процесі ліквідації має здійснюватися для досягнення визначеної законом мети;
- становити самостійний вид діяльності;
- проводитись у встановленому законом порядку й у визначені терміни;
- здійснюватися тільки після припинення функціонування банку як фінансової установи;
- наслідком ліквідації в обов'язковому порядку повинно бути припинення функціонування банку як юридичної особи [4, с. 69].

Загальне законодавство про банкрутство під ліквідацією банкрута розуміє насамперед припинення його діяльності, реалізацію його майна й задоволення за рахунок виручених коштів вимог кредиторів, тобто передбачає спеціальні цілі, характерні лише ліквідації боржника-банкрута, і як заключний акт – припинення (ліквідацію) банкрута як юридичної особи шляхом виключення його з Єдиного державного реєстру. Поняття ліквідації банку, що міститься у Законі про банки та у Законі про систему гарантування вкладів, не відображає рис, притаманних ліквідації банку у відносинах неплатоспроможності, проте їх положення в регулюванні відносин банківської неспроможності визначені спеціальними. Прогалина у законодавчому визначенні

ліквідації неплатоспроможного банку є наочною – відсутня мета, яка б задовольняла кредиторів банку, котрі зацікавлені у поверненні своїх коштів з банку. Для регулювання відносин банківської неплатоспроможності пропонуємо таке визначення: «Ліквідація банку – припинення функціонування банку як юридичної особи, у якого у зв'язку із віднесенням його до категорії неплатоспроможних відкликано банківську ліцензію, з метою здійснення заходів щодо задоволення визнаних в установленому законом порядку вимог кредиторів за рахунок активів такого банку». До речі, задоволення вимог кредиторів як мета ліквідації прямо впливає з норми абзацу 2 ч. 1 ст. 53 Закону про систему гарантування.

Алгоритм процедури ліквідації неплатоспроможного банку включає: 1) прийняття рішення про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку; 2) здійснення ліквідації банку; 3) завершення ліквідації банку, внесення відповідних записів до державних реєстрів. Зазначені повноваження нині розподілені між суб'єктами владних повноважень у відносинах банківської неплатоспроможності: до компетенції Національного банку України (далі – НБУ) віднесено прийняття рішення про відкликання банківської ліцензії у неплатоспроможного банку та виключення ліквідованого банку з Державного реєстру банків; до компетенції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (далі – Фонд гарантування вкладів) – здійснення процедури ліквідації банку, повідомлення НБУ та державного реєстратора про завершення ліквідації (останній вносить запис про ліквідований банк до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – суб'єктів підприємницької діяльності). Раніше вищезазначений алгоритм включав також звернення НБУ до суду з позовом про ліквідацію банку, зараз законодавець від цього елемента відмовився. Отже, ліквідацію неплатоспроможного банку можна представити як взаємопов'язані, взаємозалежні види діяльності НБУ та Фонду гарантування вкладів.

Віднесення Національним банком України комерційного банку до категорії неплатоспроможних активізує діяльність Фонду гарантування вкладів щодо виведення такого банку з ринку. Ця діяльність Фонду складається з процедур тимчасової адміністрації та ліквідації. Процедура ліквідації має такі елементи: суб'єкт ліквідації – Фонд гарантування в особі уповноваженої особи (працівника); об'єкт ліквідації – неплатоспроможний банк; учасники процедури ліквідації – кредитори; механізм

ліквідації, який складається з етапів: публікація оголошення про ліквідацію неплатоспроможного банку; формування реєстру акцептованих вимог кредиторів із визначенням черги задоволення цих вимог; акумуляція, оцінка та продаж ліквідаційної маси; задоволення вимог кредиторів за рахунок продажу ліквідаційної маси. Крім того, елементами цієї процедури є ліквідаційний баланс та звіт, складання та затвердження яких є завершальним етапом стадії ліквідації.

Не вдаючись до повного розгляду зазначеного механізму, спробуємо виділити окремі проблеми, які, на наш погляд, наявні у правовому регулюванні процедури ліквідації.

Перша з проблем, яка, здавалося б, в українському законодавстві вже вирішена стосується присікального строку. Так, 22 грудня 2011 р. було прийнято нову редакцію Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» № 4212-VI, у якому на відміну від попереднього однойменного Закону № 784 законодавець відмовився від позбавлення кредиторів права власності у разі, якщо вимоги до боржника заявлені кредитором з пропуском встановленого строку або не заявлені взагалі. Зокрема, у його ст. 23 передбачено: «Особи, вимоги яких заявлені після закінчення строку, встановленого для їх подання, або не заявлені взагалі, не є конкурсними кредиторами, а їх вимоги погашаються в шосту чергу в ліквідаційній процедурі» [11]. Подібний підхід використовується і в інших країнах, наприклад у Російській Федерації. Враховуючи однакову правову природу відносин неспроможності і відносин неплатоспроможності банків, залишається незрозумілою позиція законодавця із встановлення у банківському законодавстві таких наслідків, як погашення вимог унаслідок пропуску кредиторами банку 30-денного строку пред'явлення цих вимог. Утім саме це і встановлено Законом про гарантування вкладів. Так, протягом 30 днів з дня опублікування відомостей про відкликання банківської ліцензії, ліквідацію банку та призначення уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів кредитори мають право заявити уповноваженій особі Фонду про свої вимоги до банку (за винятком вимог фізичних осіб-вкладників у межах гарантованої Фондом суми відшкодування). Уповноважена особа Фонду припиняє приймання вимог кредиторів після закінчення 30 днів з дня опублікування відомостей відповідно до ч. 2 ст. 45 цього Закону. Будь-які вимоги, що надійшли після закінчення цього

строку, вважаються погашеними, крім вимог вкладників у межах гарантованої Фондом суми відшкодування за вкладами. Вважаємо, що ця норма суперечить встановленому у ч. 3 ст. 41 Конституції України принципу непорушності права власності. Тим більше що цивілізований шлях розв'язання аналогічної проблеми українське законодавство вже містить. У Законі про систему гарантування вкладів, який передбачає вісім черг задоволення вимог кредиторів, варто передбачити аналогічний механізм, у зв'язку з чим норму другого речення ч. 1 ст. 49 пропонуємо викласти у такій редакції: «Кредитори, вимоги яких заявлені після закінчення строку, встановленого для їх подання, або не заявлені взагалі, не є конкурсними кредиторами, а їх вимоги погашаються в дев'яту чергу в ліквідаційній процедурі банку».

Друга проблема стосується категорії привілейованих кредиторів. Вище було зазначено, що свої вимоги до банку мають право не заявляти лише кредитори-вкладники у межах гарантованої Фондом суми відшкодування за вкладами. І знову вбачається різний підхід законодавця до регулювання подібних за своїм змістом відносин. Так, уже згаданим Законом про банкрутство № 4212 передбачено, що кредитори за вимогами щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, аліментів, а також за вимогами щодо відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян, сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування мають право протягом 30 днів від дня офіційного оприлюднення оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують. При цьому встановлено саме право, а не обов'язок. Розпорядник майна зобов'язаний окремо внести до реєстру відомості про вищезазначені вимоги згідно із заявами таких кредиторів та/або даними обліку боржника (ст. 23) [11]. По-перше, Закон про систему гарантування вкладів про такі вимоги, як авторська винагорода, аліменти взагалі не згадує, по-друге, всі зазначені категорії привілейованих кредиторів, якщо не хочуть втратити свої вимоги, мають їх заявити. Отже, у відносинах неплатоспроможності кредитори банку поставлені законодавцем у нерівні умови порівняно з кредиторами інших суб'єктів підприємництва, що порушує принцип рівності прав.

Наступна проблема стосується реєстру акцептованих вимог кредиторів, який є головним інструментом уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів – на його підставі у процедурі ліквідації здійснюється задоволення вимог кредиторів. Назва цього документа видається нам невдалою, оскільки з неї випущено слово «грошові», утім у реєстрі відображаються лише грошові вимоги, що впливає із системного аналізу норм вказаного Закону. З цих же підстав підлягає коригуванню і норма ч. 5 ст. 45 цього Закону, у якій також випущено слово «грошові»: «...кредитори мають право заявити... про свої вимоги до банку», що не виключає виникнення певних проблем у практиці застосування цієї норми. Для порівняння вкажемо, що за Законом про банкрутство об'єктом регулювання у провадженні у справі про банкрутство є і майнові вимоги, але за умови вираження їх у грошових одиницях і заявлення до суду у порядку, встановленому цим Законом (ст. 23) [11]. По-друге, вимога кредитора до банку включається до реєстру акцептованих вимог, якщо вона не є відхиленою уповноваженою особою Фонду. Законом встановлений чіткий порядок повідомлення кредиторів, вимоги яких акцептовані. Так, реєстр затверджується Фондом і протягом 20 днів з дня його затвердження уповноважена особа письмово сповіщає кредиторів про акцептування їх вимог, крім того, здійснюються щотижневі публікації оголошення про акцептовані вимоги. При цьому Законом не встановлено порядку належного повідомлення кредиторів, вимоги яких відхилено. Уповноважена особа Фонду відхиляє вимоги кредиторів у разі непідтвердження їх фактичними даними, що містяться у її розпорядженні, та, у разі потреби, заявляє в установленому законодавством порядку заперечення на такі вимоги кредиторів. Виходить, що ця потребу визначає сама уповноважена особа і не виключається, що кредитор заперечення чи відхилення своєї вимоги взагалі не отримає. Вважаємо, що у Законі має бути встановлений порядок повідомлення кредитора, чиї вимоги відхилені, зокрема, слід передбачити: письмову форму відмови (часткової відмови) акцептувати вимогу; строк, у який така відмова має бути направлена кредитору; спосіб направлення відмови, який підтверджує направлення відмови. Адже дуже жорсткі наслідки встановлює Закон щодо вимог, не включених до реєстру акцептованих вимог кредиторів, – вони не підлягають задоволенню в ліквідаційній процедурі і вважаються погашеними. Тим

більше що Закон передбачає судовий механізм вирішення спорів щодо акцептування вимог, поряд з яким встановлення законодавчого порядку повідомлення кредитора про відхилення його вимоги буде служити додатковою гарантією захисту прав та інтересів кредитора.

Варто також відмітити, що Закон про систему гарантування не містить вказівок, чи можливе внесення змін до реєстру акцептованих вимог кредиторів. Статтею 52 Закону про систему гарантування вкладів встановлено черговість та порядок задоволення вимог до банку, оплата витрат та здійснення платежів під час процедури ліквідації. Порівняння цієї черговості із черговістю, що встановлена у Законі про банкрутство, вказує на їх суттєву відмінність. Так, у позачерговому порядку задовольняються витрати ліквідаційної процедури банку (перелік яких, на наш погляд, у Законі про систему гарантування вкладів не є вичерпним), вимоги до банку, що забезпечені заставою майна банку. У разі перевищення заставними вимогами суми коштів від реалізації заставленого майна, незадоволені вимоги підлягають задоволенню в порядку черговості, встановленій цим Законом. Проблема полягає у внесенні у затверджений реєстр змін, оскільки такого порядку Закон, як було зазначено вище, не містить. Порівняно із Законом про банкрутство погіршено чергу щодо сплати податків, зборів (обов'язкових платежів) – тут вона сьома, а у Законі про банкрутство – третя. Утім, на наш погляд, це не випадково і пояснюється тим, що у такий спосіб законодавець намагається втримувати довіру до банківської системи з боку приватних осіб (вкладників), коштами яких переважно формується капітал банківської системи.

Законом про систему гарантування введено нові правила, які, на нашу думку, не позбавлені проблем:

- майно, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається Фонду (ч. 7 ст. 52). Згідно з редакцією Закону про банки (ст. 96), що діяла до 22 вересня 2013 р., залишки майна передавалися власникам банку, залишки майна ліквідованих державних банків – відповідному органу приватизації для подальшого продажу і спрямування виручки від продажу до Державного бюджету. Таке установлення Закону про банки, вважаємо, відповідало конституційному принципу непорушності права власності. У Законі про систему гарантування вкладів цей принцип проігноровано;

– додатковою гарантією прав кредиторів є запровадження майнової відповідальності власників істотної участі, контролерів, керівників банку, яка полягає у задоволенні на вимогу Фонду гарантування за рахунок їх майна частини вимог кредиторів у разі, якщо дії чи бездіяльність таких осіб призвели до понесення банком збитків та/або завдання шкоди інтересам вкладників та інших кредиторів банку. Гарантійним механізмом служить право Фонду звернутися до суду у разі відмови

значених осіб виконати вимогу Фонду (ч. 5 ст. 52). Проблема полягає у доведенні винної поведінки значених осіб, причинного зв'язку між винною поведінкою та збитками/шкодою.

Значеним вище проблеми ліквідації неплатоспроможного банку не обмежуються, утім, вважаємо, наведеного досить, аби дійти висновку про необхідність удосконалення правового регулювання ліквідації банку з підстав його неплатоспроможності.

Список літератури

1. Санацийний банк – «брідж-банк» як механізм роботи з нежиттєздатними банками: монографія / В. І. Міщенко, В. В. Крилова, М. В. Новікова та ін. / Центр наукових досліджень Національного банку України. – К. : УБС НБУ, 2011. – 119 с.
2. Качан О. О. Банківське право : навч. посіб. / О. О. Качан. – К. : Школа, 2004. – 320 с.
3. Ярема А. Г. Науково-практичний коментар до цивільного законодавства України: в 4 т. / А. Г. Ярема, В. В. Кривенко, В. Г. Ротань. – Т. 1. – К. : А.С.К. ; Севастополь : Ін-т юрид. дослідж., 2004. – 928 с.
4. Діба М. І. Тимчасова адміністрація та ліквідація банків : навч. посібник / М. І. Діба, К. С. Расвський, М. І. Зубок. – К. : КНЕУ, 2008. – 192 с.
5. Адміністративне право України. Академічний курс : підруч. : у 2-х т. – Том 1. Загальна частина / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова) та ін. – К. : ТОВ «Видавництво «Юридична думка»», 2007. – 592 с.
6. Бірюков О. М. Правове регулювання ліквідації неспроможних банків: проблеми і шляхи їх розв'язання / О. М. Бірюков // Вісник господарського судочинства. – 2009. – № 3. – С. 124-128.
7. Про надання роз'яснення [про порядок відшкодування суми безнадійної заборгованості за рахунок сформованого страхового резерву при здійсненні ліквідаційної процедури банківської установи-дебітора] : Лист Державної податкової адміністрації від 29.05.2008 р. № 10914/7/15-0517 // Вісник податкової служби України. – 2008. – № 27.
8. Про систему оподаткування: Закон України від 25.06.1991 р. № 1251-XI // Відомості Верховної Ради України. – № 39 (24.09.1991). – Ст. 510.
9. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 р. № 2121-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 5–6. – 09.02. – Ст. 30.
10. Лобач О. М. Правове регулювання поточних вимог приватного та публічного характеру при ліквідації банкрута / О. М. Лобач // Вісник прокуратури. – 2008. – № 1. – С. 88–104.
11. Про внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»: Закон України від 22.12.2011 р. № 4212 –VI // Голос України. – 2012. – 18.01. – № 8–9.

O. Lobach

LIQUIDATION OF INSOLVENT BANK IN UKRAINE: SOME PROBLEMS OF LEGAL ADJUSTING

The article deals with some problems of legal regulation of liquidation of the insolvent bank.

Keywords: bankruptcy, insolvency bank.

Матеріал надійшов 30.03.2013